

Jeg vil nu tage forslaget enkelte punkter i rækkefølge. Forslagets første punkt handler om at oprette modtageklasser, og det er, så vidt jeg ved, gældende ret. Vi skal her være opmærksomme på, at der er tale om to grupper, som forslaget ikke i tilstrækkeligt omfang holder ude fra hinanden: Dels de sent ankomne børn, som familiesammenføres, eller som er flygtninge, og dels de børn, som er født i Danmark, men som ikke har gået i børnehav.

Modtageklasserne retter sig imod de sent ankomne, og problemet med de eksisterende modtageklasser for de sent ankomne børn er, at der er for mange og for forskellige børn i for forskellige aldre til, at udbyttet er optimalt.

Derfor kan det for det enkelte barns vedkommende være en fordel relativt hurtigt at blive anbragt i en almindelig klasse, men jeg vil sige, at det er meget vanskeligt, for meget ofte bliver børnene anbragt i en almindelig klasse på et tidspunkt, hvor de kun har et papegøjesprog på dansk.

Der findes eksempler på vellykket integration fra modtageklassen, hvis man fra kommunens side er opmærksom på problemet og knytter tolke til. Det er bare uhyre sjældent, det sker. Men samtidig er det centrale, som undervisningsministeren så rigtigt sagde, samværet med de dansktalende børn; det kan i sig selv give en bedre dansk indlæring.

Jeg vil så vende mig til de danskfødte børn. Det er rigtigt, at der er nogle børn, som starter i folkeskolen uden at kunne tale dansk. Der kan være mange pædagogiske overvejelser bag, når forældre beslutter dette, f.eks. det faktum, at forudsætningen for at kunne tilegne sig et andet sprog på højt niveau er, at man kan sit modersmål. Det er en erkendt viden hos mange. Det er også hos mange forældre til tosprogede børn en erkendt viden.

Men vi skal heller ikke være blinde for, at der også kan være tale om uvidenhed hos forældrene. De ved ikke, hvilke tilbud kommunen giver.

Og som det sidste kan der også være tale om en frygt for: Hvad er det egentlig, mit barn i den helt unge alder bliver udsat for fra kommunens side? Det kan handle om manglende evne fra kommunens side til at komme i dialog med de tosprogede forældre.

Spørgsmålet er for os i dag: Hvordan får man sat gang i deres indlæring af det danske sprog?

Der var engang, hvor pædagogiske fripladser i børnehaven var den løsning, der blev anvendt, men det er mit klare indtryk, at kommunerne

ikke længere udnytter denne mulighed. Jeg hører historier om, at det giver misundelse hos dem, der så ikke får en børnehavplads, det giver misundelse hos dem, der skal betale for en børnehavplads, som indvandrerforældrene får gratis. Resultatet er, at mange fremmedsprogede børn ofte går hjemme, indtil de skal i skole.

Der er kommuner, der er blevet opmærksomme på dette problem, og som nu kommer med et særligt tilbud til indvandreres og flygtninges børn, nemlig en indskoling, en førbørnehavindskoling. De erfaringer, jeg synes vi kan se, er, at det giver et relativt godt resultat på ganske kort tid.

Jeg kunne godt forestille mig, at der var nogle her i Folketingssalen, der ville gennemføre dette ved tvang. Hertil er blot at sige, at forældrenes med- og ikke modarbejde er af afgørende vigtighed for gode resultater. Hvis barnet hjemme får at vide, at læreren ikke dur, kan læreren stå på hovedet - der sker ingen eller kun ganske ringe indlæring.

Udgangspunktet for enhver form for indlæring er frivillighed, og som forældre til et helt almindeligt dansk lyshåret barn vil jeg også sige, at der ikke er nogen, der skal komme og tvinge mig til at lade mine børn få en bestemt uddannelse. Vi er alle enige om, at hvis vores børn skal have en uddannelse, beror det selvfølgelig på frivillighed. Det er også frivillighed, der skal gælde over for disse grupper.

Det handler om at få skabt et konstruktivt samarbejde med forældrene, så de selv kan forstå, at hvis de vil give deres barn de bedste forudsætninger for at få et godt liv, så handler det om at tage imod de tilbud, kommunen giver om legestuer.

Forslagets andet punkt er kvotering. Her må jeg sige, at vi i SF's folketingsgruppe blev overrasket over, at Det Konservative Folkeparti nu vil foreslå busordninger, hvor Gentoftebørnene sendes ind på Vesterbro og omvendt, men jeg vil da indrømme, at det er en idé, vi selv har overvejet meget nøje.

Det, man skal være opmærksom på, hvis man indfører den slags busordninger, er, at det endnu en gang er frivillighedsprincippet og om muligt en samling af sproggrupper: tyrkiske børn på én skole, pakistanske børn på en anden skole. Det vil forbedre udnyttelsen af de tosprogede lærere og give en bedre udnyttelse af fællestimer og timer, hvor grupperne holdes hver for sig. Hvis man så oven i købet giver dem den samme undervisning i modersmålstimerne, som